Ч. 168. Пятниця 27 липня (9 серпня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенем оплати почтової.

Рекламациї невапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З руху виборчого. — Конфлікт Франциї з Туреччиною — Росия против німецкої тарифи)

До „Gaz. Narod.“ доносять зі Станиславова, що вибір ґубернатора австро-угорского банку др. Біліньского на посла зі Станиславова есть зовсім запевнений. Та сама ґазета доносить: З громад сільских певні шанси вибору має рускій селянин Гурик. Говорено, що против него стане п. Брикчиньский — показує ся однак, що то була лиш чутка. — З Бучача доносять, що кандидатуру п. Цілецкого хотять ставити в Чортківщині з меншої посілости, а коли би в бучацкім повіті маршалок повітовий п. Блажовский не схотів кандидувати, то найбільше шансе мав би п. Іван Ківієн. — В Бережанщині поставили Русини кандидатуру п. Тимотея Старуха а з польскої сторони поки що нема кандидата. Gaz Narod. доносить, що п. Трачевский, презес бережаньскої ради повітової не хоче кандидувати.

Межи Францією а Туреччиною прийшло майже несподівано до грізного конфлікту і як би то серед инших обставин, як би Росия була приготовлена до війни, то хто знає чи і обійшлось би без неї; але тепер нема ще ніякої обави, бо поки що веде ся лиш дипльоматична борба. Розходить ся о справу доків в Константинополи, отже о річ не маючу зовсім ніякого значіня політичного. — Султан взагалі противний всякому улекшуваню комунікаций в Константинополи, бо побоює ся, що то вийде єму на шкоду. З причини тої обави правительство турецке відмовило деяких пільг признаних вже від многих літ „спілці портовій і доковій“, котрої акционерами суть переважно Французи. Крім того розходить ся ще о заплату претенсий двох Французів, котрим турецке правительство винно 800.000 турецких фунтів. Отже позаяк Порта сеї справи не залагодила і відмавляє пільг згаданому товариству, амбасадор француский Констан, чоловік дуже енерґічний запротестував против такого поступованя, а коли єго представленя позістали безуспішними, предложив француcкому міністрови справ заграничних Делькасови, щоби єго відкликав з Константинополя а рівночасно, щоби звернув паспорти турецкому амбасадорови в Парижи Мунір-беєви. Делькас мабуть готов відкликати Констанса не імenуючи поки що на єго місце нікого. В такім случаю амбасадор турецкий не потребував би покидати Парижа, а весь персонал француской амбасади виїздити з Парижа. Єсть то лагіднійша форма дипльоматична для показаня свого невдоволеня.

В Німеччині наробило не мало клопоту виступленє мало що не всіх держав европейских против німецкої тарифи митової, а вже найбільше здивовало в Берлині то, що попереду всіх поступає Росия. Німецкі ґазети відказують на российского міністра, що він заким ще взагалі хтось знав, як буде тарифа уложена, зачав виступати против Німеччини. Тепер наказав він своїм повновластникам в Берлині, щоби они застановили приготовляючі роботи до нової угоди торговельної.

Новинки.

Львів дня 8 го серпня 1901

— **Концерт в Комарні** заходами філії „Просьвіти“ на повіт рудецкий і при участи хору академиків відбуде ся дня 11-го с. м в сали каси задаткової. Програма: 1. Вахнянина „Наша жизнь“ хор мужеский; 2. Лисенка „Гетьмани“ сольо барітонове в супроводі фортепяна; 3. Шевченка „Чигирин“ декламация; 4. Колесси „На музиці“ хор мужеский; 5. Вахнянина „Урра у бій“ хор мужеский. — II. часть: 6) Лисенка „Quodlibet“ хор мужеский; 7) Отто „На погіднім тихім небі“ хор мужеский; 8. Купчиньского „Вязанка“ цитра, дует; 9. Людкевича „Закувала зазуленька“ хор мужеский; 10. Колесси „Вулиця“ хор мішаний. — Ціни місць: крісло перворядне 2 К., другорядне 1 К. 40 сот., вступ на салю 1 К. а для селян і учеників 30 сот. Чистий дохід призначений на маючу ся заснувати селяньску бурсу в Комарні. Початок о 8-ій год. вечером.

— **Загальні збори „Бескида“ в Сяноці**, руского товариства задаткового, відбудуть ся дня 15-го н. ст. серпня о 3-ій годині пополудни. На порядку дневнім: вибори ради надзираючої, дирекциї і комісиї контрольної.

ОБРАЗКИ з ІТАЛІЇ.

(После Ю. Шельоссера, Цахера, Шмідта і др. зладив К. Вербин)

(Дальше.)

Цахер, за котрим подаємо опис сеї подорожи, згадує повисше про славне вино „Est est“. Істория сего вина так ориґінальна, що мусимо тут єї розказати: В церкві сьв. Флявіяна коло Монтефіясконе, в римскій провінциї, єсть нагробник, котрий представляє католицкого крилошанина: Івана Фуґґера, родом з Німеччини, з двома порожними чарками на плечах, на кождім плечи одна. Розповідають отже, що Фуґґер вибирав ся одного разу па собор до Риму, а що любив випити доброго вина, то післав свого слугу наперед, щоби той заходив до кождої господи по дорозі, і коштував там вино, а скоро би переконав ся, що в котрійсь єсть добре вино, щоби на дверох виписав крейдою латиньске слово: Est (єсть, — себто „тут єсть добре вино“). Таким способом міг Фуґґер в дорозі з Авґсбурга до Риму всюди пити лиш добре вино. Але коли він приїхав до Монтефіясконе, побачив він там на дверох господи не одно „Est“, але аж три „Est-Est-Est!“ що [illegible] мало значити, що тут знамените вино. Фуґґер не дійшов вже до Риму, бо запив ся на смерть. Єго вірний слуга, котрий за ним шукав, і тут єго знайшов, поставив єму нагробник, на котрім ще й нині може кождий прочитати слідуючу латиньску напись: „Est-est-est! Propter nimium est Dominus meus Iohannes Fugger hic mortuus est“. Подорожні, именно же Німці, що їздячи по Італії, бували й в тій церкви та читали напись, перекладали єї так: Est-est-est! Наслідком за богато est (значить ся: „пив за богато“) мій пан, Іван Фуґґер тут помер.

Повисша істория єсть очевидно видумана, а причину до неї дала загадочна напись і то ориґінальне з'ображенє католицкого сьвященика на нагробнику. Той, хто єго виставив, і поклав на нім ту напись, певно не гадав, що учені колись будуть собі над тим ломити голову, що могло би значити то потрійнє „est“ і як хтось міг би задля богато „est“ померти? Жартобливі люди придумали повисшу історию, а навіть словом „Est“ охрестили й знамените вино з Монтефіясконе. Але таке поясненє не для учених. Аж ось недавно тому професор Дітріхзон в Штокгольмі так пояснив сю напись: Коли придивити ся ліпше тим чаркам на плечах сьвященика на нагробнику — каже він, — то можна зараз здогадати ся, що то не чарки від вина, але чаші а слово: „est“ має зовсім инше, сьвяте значінє. Родина Фуґґерів була первістно католицкою а відтак перейшла вся на протестантизм; лиш один крилошанин, Іван Фуґґер, не перейшов. Але здає ся, що той перехід єго родини на протестантизм, котрий оспорював то, чи в сьв. Тайні Евхаристиї єсть дійстно тіло і кров Ісуса Христа, так сильно вплинув на него, що він поїхав до Бользени, щоби тут в церкві сьв. Христини скріпити ся чудом Божого тіла в своїй вірі, а роздумуючи дальше над тим: „чи єсть тіло і кров“ в сьв. Евхаристиї, помер в дорозі до Риму. — Се поданє штокгольмского професора не припало Німцям до смаку і они обстають таки при своїм, що повисша напись характеризує лиш вічно висихаюче горло Німця, котре потребує, щоби єго підливати. — По сій маленькій перерві, вернім знову до нашої подорожи.

В Терні, де я вечером станув, єсть славна державна фабрика оружия а недалеко від міста можна видіти чудовий водоспад ріки Веліно, званий по італіяньски la cascata delle Marmore. Подорожні, котрим пильно, наймають звичайно віз на двірци, vetturino (візник) каже собі добре платити і везе їх по дорозі повній пороху. Але хто любить красу, той нехай не їде, а іде старою дорогою, через сільце Папіньо (Papigno) положене живописно на скалах. Дивити ся на водоспад з воза і з гостинця ледви чи оплатить ся; ліпше піти сто кроків від водоспаду попри самотну хатчину, де можна й вина дістати а звідси в гору до павільону; звідси можна побачити ті гудові утвори з вапняка на водоспаді, що виглядають як би найкрасша філіґранова робота з жовтих вапнякових ниток. Павільон стоїть на рівній висоті з горішним водоспадом, з котрого вода спадає на яких сто метрів в долину. Вид водоспаду єсть так величавий, що єго годі описати. Хто хоче ще висше піти, той побачить штучне озеро, де умисно затамовано воду ріки Веліно, щоби єї звідси спускати в глубокі закопи на турбіни, котрі порушають машини у фабриці

— **Нову муровану церков** побудовано і украшено в Угринові, варяского деканата, перемиской епархії, заходами місцевого пароха о. С. Смулки і прихожан, що все коштувало висше 90.000 корон. Церков посьвятив Еп. Константин, від котрого громада, сьвященик і дяк одержали похвальні грамоти і благословене.

— **Хмаролом.** Дня 5-го с. м. був коло Делятина хмаролом. Дощ ляв як з коновки, вода прибула у всїх гірских потоках і в Прутї. Міст зелїзничий в тій сторонї як до Коломиї ушкоджений, а вода забрала одну хату і кілька штук худоби.

— **Пригоди.** На фільварку в Маґерівцї вбив ся на вили паробок Михайло Кос; зіскакуючи з балька на поді, не добачив, що в сїнї сторчать вили і вбив їх собі в лївий бік. Єго привезено до Львова, де першої помочи подала стация ратункова, а відтак порадила єму піти до шпиталю. — В Чорткові утонув ся в Серетї ученик V. кляси школи народної Лев Мирончук, син-одинак бідної вдовицї. Тїло єго знайдено аж на третім селї в Сосулівцї.

— **Пригода чи злочин?** З Товмача доносять нам: Софія Шевчук, родом з Гостова, лїт 17, служниця у Нухима Ґрінберґа з Кривотул нових, пішла дня 1-го серпня с. р. около 11-ої години в ночи разом з чотирма иншими дївчатами і наробчаками купати ся до ставу; там після зізнаня тих, що з нею були, утонула ся случайно. Посмертнї оглядини викрили однакож сильні синї знаки на руках. Слїдство в сїй справі веде ся тепер в судї повітовім в Отинії.

— **Огонь.** Дня 2-го с. м. вибух огонь о 9-ій годинї рано в Добрівлянах, пов. станїславівского і знищив обійстя господарів Федя Павлюка, Василя Полячка, Олекси Полячка, Дмитра Федоришина, Стефана Федоришина, Василя Федоришина, Підлуского Микити і Кліща Миколи. Шкода около 10.000 К. була обезпечена з виїмкою одного обійстя.

— **В сварцї.** Дня 31-го липня с. р. около 6-ої години вечером пробив Семен Дяків в сварцї на поли при збираню збіжа Михайла Яремчука господаря із Станїславчика, пов. брідского. Яремчук погиб на місци, а злочинця арештувала жандармерия, а та повідомила о всїм суд в Лопатинї.

— **Пригода возьного з професором.** У професора Маковского в Станїславові явив ся недавно тому якийсь панок в цвільнім одїню і зажадав видання книжочок щадничих по міскім книговодци Боравскім, що застрілив ся. П. Маковский, уважаючи возьного за обманця відмовив єго жаданю і загрозив єму, що скаже єго звязати. За се обжаловано п. Маковского о провину з § 312, але остаточно прокураторія відкликала обжалованє, бо обжалований не знав що має дїло з урядовою особою, позаяк возьний не мав відзнак свого уряду.

— **До женьского інститута „Руского товариства педаґоґічного“ у Львові** будуть приймати ся дїти членів тогож товариства. До подання долучити треба: 1) метрику хрещеня; 2) сьвідоцтво шкільне з послїдного курсу; 3) деклярацию що-до місячної оплати, котра виносить 40 кор. (по знижених цїнах не буде ся приймати); 4) дві корони на видатки кореспонденцийні; 5) хто не є членом Товариства платить 2 кор. на вписове і вкладку; 6) шість кор. річно за зужите меблїв. Інститут посилає дївчата до школи, а дає своїм вихованицям: 1) мешканє, харч, опал, сьвітло, послугу і пранє за місячною доплатою 1 кор.; 2) доставляє їм (о скілько дозволять фонди) книжок і приборів шкільних; 3) управляє їх вихованем, старає ся о добре домашнє і товариске веденє; 4) улекшує науку шкільну і наглядає єї; 5) дає їм нагоду придбати инших відомостий теоретичних і практичних. Учениці мають привезти з собою таку ґардеробу: сорочок 6, кафтаників білих 6, панчіх 6 пар, майток 6, про стирал 6, пошевок 6, ручників білих 6, гальок 2, черевиків 2 пари, одїж верхну зимову і лїтну, сїнник 190 цм. довгий, а 90 цм. широкий, ковдру, коцик і подушку. (Пожадані були би суконки: сива (попеляста) і ґранатова). Кожда штука біля має бути позначена початковими буквами імени і назвиска учениці. Потрібний є спис біля. За науку на фортепяні і цитрі доплачує ся по 10 кор. місячно, а за науку танців по 12 корон річно (з кольоміийкою по 16 корон). Подання треба надсилати найдальше до 10 н. ст. серпня 1901 на руки економ. Директорки Вп. панї Ґерміни Шухевичевої, ул. Собіщина ч. 7 у Львові.

— **Огнї.** Дня 21 липня с. р. вибух огонь о 11 год. в ночи в хатї Сенька Гладія в Бишові повіта підгаєцкого та згоріла хата і шопа разом вартости 850 К. Шкода не була обезпечена. Причиною огню була хибна будова печи. — В Угерску повіта Стрийского погорів господар Микола Пижаньский. Згорів лиш дах на хатї.

— **Небезпечний злодій.** Д. 29. липня с. р. стрітив жандарм, Стефан Березюк, з Янова коло Ямельної, якогось чоловіка, що ішов до Яворова. На питанє: як називає ся і куди іде, сказав він, що називає ся Йосиф Зембіцкий, єсть малярем з фаху, та іде на роботу до Яворова; однакож документів ніяких не мав при собі а також і гроший на подорож, а в виду того жандарм єго арештував. Підчас ескортованя через громаду Залїсє пробовав арештований втечи жандармови. Користаючи з темноти ночи і переходячого в тім часї через Залїсє поїзду з Львова, скочив він поперед самим поїздом на другу сторону шин. Жандарм, не зважаючи на небезпечність, скочив і собі саме перед льокомотивою, і прихопив єго з другої сторони поїзду. На то Зембицкий стрілив до жандарма з револьвера, котрий мав при собі, а набитий 5 набоями; однакож не зранив жандарма. Жандарм Березюк, при помочи людий з Залїся, розбоїв арештованого і сковав та відставив до уряду громадского в Янові, де переведено у него ревізию і найдено при нім всякі знаряди до розбиваня замків. З причини не відповідного льокалю для арештів в Янові, віддано єго краєвому судови карному у Львові, і там пізнано в нім Івана Зайґельта, часто караного і дуже небезпечного злодїя.

— **Месть Циганів.** В Гудеш, на Угорщинї ватага Циганів, з мести за то, що їй не позволено там зістати, підложила огонь і спалила цїле село. В огни згинуло шестеро людий, межи ними й 70-лїтний старик.

— **Померли.** О. Йосиф Федонович парох в Крупци під Наролем потелицкого деканата, відзначений крилошаньскою одежию, роджений 1828, рукоположений 1856, упокоїв ся по довгій недузї дня 2 с. м. — Семен Капшій ученик III кл. руск. ґімн. в Перемишли упокоїв ся в домі родичів у Волосівцї по довгій а тяжкій недузї.

оружия і дають місту Терні електричне осьвітленє. З Терні пускають електричне осьвітленє до кождої більшої місцевости в Абруццах.

В Терні зачинає ся довга на 160 кільометрів зелїзниця абруцка, котрою мало хто із заграничних подорожних їздить боячись, чи в ославлених Абруццах тїй споконвічній вітчинї італїяньских розбишаків, не стрітить ся з якимсь сучасним Фра Діяволо або Рінальдо-Рінальдінім. Але поїхати в Абруцци оплатить ся. Навіть хто їздив найславнїйшими гірскими зелїзницями н. пр. зелїзницею сьв. Ґотарда або Арльберґскою, переконає ся, що такої романтичної краси як на сїй зелїзници ще не видїв. Зелїзниця зараз з самого початку підносить ся високо в гору, крутить ся і ве ся та переходить через тунелї аж на конець повисше водоспадів Веліна виходить на вижину положену на яких тисяч метрів високо. Ідучи попри ідиллїчне озеро Педілюко доходить она по сорок і один кільометрах дороги до міста Рієті, положеного в прекрасній гірскій долинї. Рієті єсть столицею провінциї того самого імени, колись старе місто Сабінів Reate. Єсть то найбільше місто в Абруцциях і має 18.000 душ.

Красшого осїдку на лїто як Рієті хиба вже не може бути. Гірска ріка Веліно крутить ся і ве ся поміж стрімкими скалами в дуже урожайній долинї і пливе попід саме місто. А в містї можна і добре і дешево жити. Найважнїйше, що в Рієті можна побачити, то соборна церков, будівля яких рідко. Красний сей дім божий єсть виложений в серединї більше як двайцять ріжними родами мармору а крім того знаходять ся тут також різьби Торвальдзена і Бенініго. Та й історичних згадок має Рієті богато. Тут була вітчина римского цїсаря Веспазияна; єго матір Веспазия Полля походила з недалекої Норзиї (давнїйше Nurcia), міста, в котрім родили ся також сьв. Венедикт і єго сестра. Правда, нинї славить ся Норзия лиш знаменитими ковбасами, задля чого в Римі ковбасників навіть називають „норчінї“ (norcini).

З Рієті іде зелїзниця почерез прекраснї маси гір, боками котрих росте богато винограду і оливних дерев, і доходить аж до Кастель Анджельо, коло котрого суть сірчанї купелї Патерно, де помер цїсар Веспазиян. Зелїзниця піднимає ся щораз висше і висше, поїзд їде часом крізь тунелї і так аж до Sella di Rocca, звідки вже спускає ся в долину аж до міста Аквілї (Aquila degli Abruzzi) столиці провінциї того самого імени. Місто лежить дуже високо межи двома горами Монте ді Окра і Ґран Сассо д'Італїя, а стация далеко в долинї. То було якесь сьвято і возів стояло богато і кождий хотїв нас везти. За цїлих пять зольдї (25 с.) поїхали ми четвернею до міста і стануЛи перші на головній площи перед господою „під сонцем“, де нас повитав перший і послїдний бриґант, якого ми стрітили в Абруццах. Він мав нас за Анґлїйцїв і коли ми спитали єго о цїну комнати, він заправив величезної суми— в Італїї добре насамперед спитати о цїну а відтак давати половину з того, що заправлять. Ми не богато торгували ся, лиш взяли свої пакунки в руки та пішли за якимсь місцевим чоловіком, котрий завів нас до чистенької гостинници де були комнати по півтора ліри (півтора корони). В середних містах Італїї не платить ся взагалї за комнату більше як ліру до півтретя.

Місто **Аквіля** єсть молодо-італїяньске, значить ся оживлене і поверховне, поминаючи на пів розвалене старе місто. Аквілянцї дуже горді зі свого новомодного, величавого ратуша з кольонадами, але на скарбах штуки, які лишили з давних часів они не розуміють ся і не дбають про них.

З Аквілї виходить ся на гору Ґран Сассо д'Італїя. Не єсть то така гора велика як приміром деякі в Альпах, бо єсть всего лиш 2921 метрів висока. Та й вихід на ню не такий трудний. Хто має добрі ноги і не лякає ся напруженя, може вилїзти на ню за один день. Ми набрали собі харчу і вибрали ся з Аквілї дикою околицею до маленького самотного сільця Арседжджі, що лежить саме під Ґран Сассом. Тут найняли ми собі провідників і понабивали цвяхів в гірскі черевики. Нас було пять, двох провідників а трох товаришів, іменно один італїяньский Тиролець сальоновий, з фаху учитель ґімназияльний, мій знакомий ритовник з Берлина і я. Насамперед ішли ми три години просто в гору нудною, каменистою стежкою, котрою мули ходять. При якімсь жерелї, де поять худобу, сїли ми спочивати. За годину станули ми в тім місци, де гора стоїть ніби на підставі подібній до піраміди і тут стояли ми під стрімким вершком, званим Монте Чефальоне. Провідники показали нам високо в горі печеру, де в 1860 р. укривала ся цїла ватага бриґантів (розбишаків) зложена з 90 людий. Незадовго вийшли ми на вивіз „Passo di Cupe“, звідки дуже красний вид на полудневі Апенїни, а за десять мінут були ми на „Passo della Portella“. Відтак зійшли ми в долину межи вершками, де була кошара для овець, взяли ся звідси на лїво і пустились дальше в гору, аж остаточно зайшли до будинку, призначеного на захист для тих, що лїзуть на гору.

Була вже сема година вечером. Наш сальоновий Тиролець прилишив ся був позаду мимо того, що все, що мав, верхнє одїнє, плед якісь хустки, коняк, вино, і т. п. віддав провідникови, щоби той ніс. Коли наконець прийшов, сїв собі коло печи і став викладати о ґеольоґічній будові гори. Нам не конче хотїло ся слухати того викладу, і повечерявши, що було, лягли ми спочивати. Та ба, годї було спати; ті маленькі зьвірятка, котрих в Італї

ТЕЛЕҐРАМИ.

Берлин 8 серпня. Похорон цісаревої Фридрихової відбуде ся ві второк дня 13 с. м. в мавзолею коло Почдаму.

Париж 8 серпня. Аґентия Гавасса доносить, що міністер справ заграничних Делькас прийме мабуть завтра турецкого амбасадора в справі звістного конфлікту з властями турецкими. Припускають, що міністер займе таке саме становище як амбасадор францускиӣ в Стамбулї Констанс.

Берлин 8 серпня. Ген. Лєссель доносить з Тієнтсіна: войска німецкі вийшли вже з Пекіну. На сторожи посольства німецкого остав ся лиш один баталїон під командою Фершера.

Вітебск 8 серпня. Вчера в полудне зачало горіти на трох найбіднїйших передмістях і два вигоріли зовсім. На поміч завізвано також сторожу пожарну із Смоленьска. Огню доси не угашено.

Надіслане.

Курс львівский.

Дня 7-ого серпня 1901.		платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр.		530 —	550·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		350 —	358 —
Зелїз. Львів-Черпів.-Яси		525·—	535·—
Акциї гарбарні Ряшів		—·—	100 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		400·—	410 —
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		89·70	90·40
Банку гіпот. 5% преміов.		109·50	—·—
Банку гіпот. 4½%		97·30	98·—
4½% листи застав. Банку краєв.		99·30	100·—
4% листи застав. Банку краєв.		92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4%		93·30	94·—
" " 4% льос. в 41½ лїт.		93·50	94·20
" " 4% льос. в 56 лїт.		91·—	91·70
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		96·—	96·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.		101·—	101·70
" " " " 4½%		98·70	99·40
Зелїз. льокаль. " 4% по 200 кор.		92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%		—·—	—·—
" " 4% по 200 кор.		92·—	92·70
" " м. Львова 4% по 200К.		87·30	88·—
IV. Льоси.			
Міста Кракова		73·—	78·—
Міста Станиславова		—·—	—·—
Австр. черв. хреста	Курс віденский	48·75	48·35
Угорск. черв. хреста		24.50	25·50
Іт. черв. хрес. 25 фр.		23·10	24·—
Аркік. Рудольфа 20К.		58·—	62·—
Базиліка 10 К		16·25	17·25
Joszif 4 К.		7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.		8·—	10·—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·17	11·35
Рубель паперовий		2·52	2·54
100 марок німецких		117·20	117·60
Доляр америк.		4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	День
	6·25	До Станиславова, Нідвисокого. Потутор
	6·35	" Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	" Підволочиск, Одеси. Ковови
	6·30	" Підволочиск з Підзамча
8·30		" Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	" " Відня, Хирова, Стружа
	9·00	" Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	" Янова
	9·25	" Підволочиск з гол. двірця
	10·25	" Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	" Беляця, Рави, Любачева
	11·25	" Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		" Підволочиск з гол. двірця
2·08		" " " Підзамча
	2·15	" Брухович від 1/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·40		" Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		" Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	" Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	" Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	" Зимноводи від 1/5 до 14/9.
	3·26	" Брухович " " " "
	3·30	" Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		" Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	" Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	" Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	" Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	" Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	" Лавочного Мункача Хирова
	7.25	" Сокаля, Рави рускої
	7·10	" Тернополя з гол. двірця
	7·33	" " Підзамча
	9·30	" Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	" Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	" Кракова, Відня, Івонича
	11·10	" Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	" " Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	" Кракова
	6·20	" Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	" Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	" Зимноводи " " " "
	7·45	" Янова (головний дворець)
	8·10	" Лавочного " "
	8·00	" Тернополя на Підзамче
	7·40	" " " гол. дворець
	8·15	" Сокаля, Рави рускої
	8·50	" Кракова, Відня, Орлова
	11·45	" Ярослава, Любачева
	11·55	" Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	" Янова на гол. дворець
1·35		" Кракова, Відня
	1·10	" Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		" Іцкан, Станиславова
2·20		" Підволочиск на Підзамче
2·35		" " " гол. дворець
	5·10	" " " Підзамче
	5·35	" " " гол. дворець
	6·00	" Сокаля
	5·50	" Кракова
5 55		" Чернівців
	3·14	" Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		" Черновець, Букарешту
2·31		" Кракова, Відня, Орлова
	3·12	" Підволочиск на Підзамче
	3·35	" " " гол. дворець
	6·20	" Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	" Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·36	" Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9
	8·50	" Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		" Кракова, Відня, Любачева
	9·15	" Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	" Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	" Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	" Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	" " на гол. дворець
	10·50	" Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

навіть в сальонах по імени називають, не дали нам спати; зголоднїлі, кипулись на нас такими масами, що не було иншої ради, лиш около першої години в ночи вставати із соломи, на котрій ми лежали, та іти дальше. Ніч була ясна а зьвізди так красно сьвітили, як рідко коли. Ми пустились дуже стрімкою стежкою в гори, так, що мусїли лїзти на руках і ногах. Пів години ходу низше вершка стали ми знов спочивати, і мусїли позавивати ся в коци, бо вітер був дуже студений, хоч то було в липню і в Італії. Коли зачало свитати, почали ми лїзти дальше; перейшли через малий ожеледець і як-раз перед самим всходом сонця станули на самім вершку гори, де був такий мороз, що аж кости ломило.

В чудовій величавости виринуло сонце з Адрийского моря, що виднїло ся саме перед нами. Мимо студени посидїли ми, позакривавши ся, як лиш було можна, і заждали аж коли добре розвиднить ся і розширить ся панорама, та далеко на заході покаже ся Тірреньске море ясною смугою. Той вид від моря до моря нїхто з нас не забуде. З чувством, що ми тепер найвисше поставлені люди межи Лиґаном а Мессиною, засьпівали ми пісню: „Не знаю, що се значить ся".

II.

Рідна сторона Овида Назона. — Житє в Порто Реканаті. — Весїлє. — Реканаті, родинне місто Леопардіґо.— Льорето і єго відпусти.

З Аквілї іде абруцка зелїзниця дальше на полудневий всхід до Сульмони, що лежить при сподї громади гір Маєлля другої найбільшої по Гран Гассо в Апенїнах. Сульмона, стародавне Sulmo, мусить вже длятого самого притягати до себе кождого „клясично" образованого чоловіка, що тут родив ся поет, котрий нинї в ґімназиях більше мучить учеників, пан Овид Назо. В ґімназиї в єго родиннім містї стоїть на памятку якаєь замащена чорна бронзова фіґура — я би собі Овида инакше представляв. Впрочім нема в містї нїчого займавого, крім одної церкви з романьскою фасадою. Але околиця! Особливо при заході сонця. Коли стояти в кітлинї перед містом і дивити ся в гору на той пречудний амфітеатр, котрого гористі стїни красують ся всїлякими найнеможливійшими красками, то коли ще повіє холодний і чистий воздух, чоловікови аж серце радує ся.

По при Сульмону іде поперечна зелїзниця з Риму до Адриї, а хто не має охоти їхати до Адрийского моря, їде звідси через Тіволї до Риму. Вид гір тут може ще красший як на абруцкій зелїзници; та й історичні місця стрічає ся тут по дорозї, от так примірок Авеццано де зачинає ся озеро lacus Fucinus, котре тепер кн. Торльонія казав осушити і Талїякоццо де 1268 р. побили Конрадина послїдного з роду Штавфів що хотів відобрати неапольске королївство, котре по спадщинї єму належало ся, а котрого опісля король Кароль з роду Анжу казав в Неаполи стратити. Але я їхав до Марків і до Романї і взяв ся длятого більше на всхід, щоби в Кастеллямаре Адріатіко, новомоднім купелевім містї дістати ся на зелїзницю Больонія-Фоджджа.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)